

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det sidste indlæg fra hr. Jan Petersen var jo interessant, ikke mindst set i lyset af fru Lilli Gyldenkildes indlæg, hvor fru Lilli Gyldenkilde netop bekræftede, at de 75 mio. kr. var SF's pris for at gå med. Men det er forholdsvis lige-gyldigt. Regeringen har også her fundet penge for at komme ud af en klemme.

Jeg vil gerne sige til industri- og samordningsministeren, at jeg ikke har deltaget i det samråd, der var i Erhvervsudvalget. Men jeg sagde jo meget præcist i mit indlæg, at det skulle undre mig, om der ikke blandt de mange, mange ordninger, vi har både inden for erhvervslivets område og inden for arbejdsmarkedsområdet, kunne findes hjælp til dette område også.

Hvis vi skal præcisere, hvad samrådet handlede om, var det jo at bevare en virksomhed, hvorimod det, vi taler om her – de 75 mio. kr., som nu fru Lilli Gyldenkilde og Jan Petersen har talt om – handlede om det tilfælde, hvor virksomheden lukkes. Så hvis Venstre skal vurdere, hvad vi helst vil i en nødsituation, er det trods alt at bevare virksomheden i stedet for at komme med en katastrofefond og hjælpe til, når virksomheden er lukket, hvis det skulle komme dertil.

Men det var slet ikke det, jeg sagde. Jeg sagde bare, at det skulle undre mig, hvis ikke der blandt det, ja, hav af forskellige ordninger og puljer, vi har, kunne findes hjælp til det formål, man nu dækker sig ind under for at få SF til at stemme for dette lovforslag.

Så skal jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde – ud over at det selvfølgelig var meget hjælpsomt at få bekræftet, hvad SF's pris var – at jeg synes, det er upassende at bruge bemærkningen, at Venstre er ufølsomt. Det er jo slet ikke dét, det handler om. Vi vægter nogle ting forskelligt, og det gør vi også, når vi taler om overenskomstforhandlingerne. For jeg er fuldstændig klar over SF's sondring. Men jeg vil gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg synes, fejlen er, at man ikke betragter det som et hele, for sådan er virkeligheden jo ved forhandlingerne. De frie forhandlinger på arbejdsmarkedet omfatter hele feltet, hvor man så vægter de forskellige forhold ved de enkelte overenskomster. Det er dét, der er det afgørende, når man skal vurdere, om det er rimeligt at blande sig og gribe ind eller ej.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Efter at have hørt de sidste 3-4 indlæg er jeg klar over, at vi er helt enige. Alle går ind for forbedringer og imod forringelser. Det gør vi også; vi anser det bare for at være forskellige ting, kan jeg forstå på debatten. Og der skal ikke være nogen tvivl om, at det efter vores mening ikke hjælper lokalt eller nogen som helst andre steder at tvinge en virksomhed – måske endda én, der har det svært – til større omkostninger, hvad enten det så er tryghedsomkostninger, opsigelsesomkostninger eller nogen som helst omkostninger; det kan ikke være en hjælp hverken lokalt eller nogen andre steder i landet at lægge flere omkostninger på en virksomhed i den situation.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Fru Lilli Gyldenkilde vil jo gerne fremstille regeringens arbejde med denne sag som en slags slagmark, hvor der er tabere og vindere, og det er vel et oppositionspartis ret at gøre det på den måde.

Men jeg synes ikke, det skal stå uimodsagt fra denne talerstol. Jeg tror ikke, der er nogen af regeringspartierne, som føler sig som tabere i denne sag. I hvert fald kan jeg sige, at Det Radikale Venstre bestemt ikke føler sig som en taber. Vi er langt mere tilfredse med den udgave af lovforslag nr. L 186, som er på bordet nu, end den, der oprindeligt blev fremsat.

Det er vi først og fremmest af den grund, at man nu rammer præcist i forhold til det dagsordensforslag, som S, SF og Det Radikale Venstre stod bag i sin tid. Vi rammer nemlig det, der i dagsordenen kaldes større virksomhedslukninger. Vi rammer de større virksomheder, fordi vi kun tager virksomheder, der har over 100 ansatte, ind under de skærpede varslingsregler. Og vi gør det, fordi vi tilnærmer os lukningen ved at sige, at antallet af afskedigelser skal udgøre mindst 50 pct. af de ansatte. Det er langt fornuftigere i relation til de små virksomheder, som ville have meget svært ved at klare de skærpede varslingsregler.

Derfor synes jeg, at man skal drage den konklusion, som også fru Lilli Gyldenkilde gjorde under debatten den 28. januar 1992, hvor fru Lilli Gyldenkilde sagde: